

Onder de grond

Colofon

ISBN: 978 94 6365 909 3

re druk 2026

© 2026, Victoria Noordermeer

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Onder de grond

Victoria Noordermeer

Voorwoord

Je houdt een boek in handen dat ik liever nooit had willen schrijven. Wat begon als opsomming van trauma's voor mijn EMDR-behandelingen, groeide uit tot een boek. Een verhaal werd geboren uit een lijstje om grip te krijgen op de chaos in mijn hoofd.

Nu zie ik woorden van verzet: tegen geweld, tegen onrecht, tegen onzichtbaarheid. Alsof dit de laatste stap is om mijn autonomie terug te krijgen, mijn stem weer te vinden, recht te zetten wat me is overkomen.

Nachtenlang schreef ik door tot vier uur 's ochtends, terwijl ik zonder moeite een paar uur later weer opstond. Alsof een kracht me vulde met nieuwe energie.

Tijdens het schrijven besepte ik hoeveel overlevers zwijgen. Uit angst. Schuld. Schaamte. Hoeveel gedupeerden er zijn van de systemen die ons zouden moeten beschermen. Wat fout is, moet niet bedekt blijven. Het moet aan het licht komen. Pas dan kan er worden ingegrepen. Herstel begint niet bij zwijgen. Het begint bij het vertellen van de waarheid.

Dit boek is mijn waarheid. Rauw, eerlijk en soms ongemakkelijk. Maar ook vol liefde, veerkracht en licht. Misschien is het er niet alleen voor mij. Misschien is het er ook voor jou. Voor wie dit leest en zich aangesproken voelt: je bent niet alleen.

Victoria Noordermeer

Brieven

Voor mijn kinderen

Dit boek is geschreven om mijn waarheid te vertellen en om mezelf te helen. Niet om te beschuldigen, maar om los te laten. Niet uit wrok, maar uit liefde. Iedereen kan veranderen, zolang er maar een wil is. God zal altijd de weg wijzen, ook als je het zelf niet ziet.

Alles wat ik heb meegemaakt, heeft me gevormd tot de moeder die ik nu voor jullie ben. Jullie waren mijn reden om vol te houden. Mijn reden om te genezen. En mijn hoop voor alles wat nog komt.

Voor de volgende vrouw

Ik hoop dat jij nooit de kant van hem hoeft te leren kennen, die ik heb gezien. Ik hoop dat hij veranderd is. Dat zijn handen alleen nog liefde dragen. Dat zijn woorden niet langer snijden. Ik hoop dat je kinderen veilig zijn. Dat je jezelf niet afvraagt of je gek bent. Of je fout zit. Of je te gevoelig bent. Ik bid voor jou. Voor hem. Voor jullie toekomst. En ik dank God... dat ik niet meer daar hoef te staan.

Verantwoording

Dit boek pretendeert geen objectieve reconstructie of juridische vaststelling van feiten te zijn, maar geeft een weergave van de werkelijkheid zoals die door de auteur is ervaren. Iedere persoonlijke geschiedenis is onlosmakelijk verbonden met subjectieve waarneming. De beschreven gebeurtenissen hebben plaatsgevonden in een periode van ernstige psychische en emotionele belasting. Dit kan ertoe leiden dat ervaringen anders zijn beleefd of herinnerd dan door anderen. De in het boek opgenomen dialogen zijn weergegeven zoals de auteur deze destijds heeft gehoord en het zich herinnert. Zij zijn onderdeel van de subjectieve beleving en dienen niet te worden gelezen als juridisch vastgestelde weergaven.

De thematiek van dit boek raakt aan bredere maatschappelijke vraagstukken, waaronder intieme terreur, verslaving en de werking van hulpverleningssystemen. De beschrijving van situaties is niet bedoeld om personen in diskrediet te brengen, maar om ervaringen en patronen zichtbaar te maken die voor anderen herkenbaar kunnen zijn. Het boek beoogt bij te dragen aan bewustwording, betere signalering en meer zorgvuldigheid binnen de hulpverlening. Daarnaast is het geschreven met de intentie om herkenning, hoop en steun te bieden aan lezers die zich in vergelijkbare omstandigheden bevinden of hebben bevonden.

Ter bescherming van betrokkenen zijn namen van personen gefingeerd, evenals beroepen, plaatsnamen en, waar mogelijk, instanties en organisaties. In enkele gevallen zijn tijddiagnen gecomprimeerd of verlegd, met behoud van de wezenlijke

kern van de gebeurtenissen. Het is mogelijk dat personen uit de directe omgeving of professionele betrokkenheid bepaalde situaties menen te herkennen. Eventuele herkenning vloeit voort uit persoonlijke betrokkenheid of contextuele voorkennis en kan niet worden herleid tot identificerende gegevens in de tekst. De auteur heeft bij het schrijven zorgvuldig afgewogen welke persoonlijke details noodzakelijk waren voor de betekenis, thematiek en innerlijke samenhang van het verhaal, zonder daarbij onnodige herleidbaarheid te creëren.

Inhoud

Voorwoord	5
Brieven	7
Verantwoording	8
1. Web van controle	13
2. Zeg me wie ik ben	26
3. Nieuw terrein	39
4. Een kind of niet?	45
5. Kleine voetjes, grote angst	54
6. Het moederkindhuis	63
7. Verloren moederschap	82
8. Rouw zonder graf	93
9. Verkeerd vertrouwen	102
10. Draagkracht op de grens	113
11. Waar donker detox wordt	120
12. Moederliefde vs. macht	126
13. Zwijgen in de zon	134
14. Geboren in strijd	149
15. Kraamtijd op kraken	157
16. Hulp onder destructie	166
17. Van dakloos naar beloofd land	174
18. Licht vecht terug	188
19. De duivel op mijn hielen	199
20. Ver van huis	213
21. Thuiskomen in geloof	221
Slotwoord	223
Dankwoord	224

I. Web van controle

De ontmoeting

Mijn hoge hakken tikten door de lege marmeren lobby van het hotel. Elk stapje ritmisch en zelfverzekerd, net als ik. Dit was waar het allemaal begon. In een groot internationaal hotel in Amsterdam. Ik was bezig met het opzetten van een modellenbureau. Die dag had ik video-opnames en een shoot voor de website. Niets grootschaligs, maar professioneel genoeg. De kamer was geüpgraded via ene Patrick, een vage kennis van iemand uit de crew. Patrick was een fijne connectie, had hij gezegd. Hij was zanger en kreeg altijd van alles geregeld. Verder wist ik er het fijne niet van. De rest van het team ging de auto wegzetten. Ik kon alvast naar binnen. Patrick zou in de lobby op me wachten.

Mijn hakken klakten verder over de grote marmeren tegels. Wat een prachtig hotel, dacht ik. Ik paste precies bij de andere hotelgasten. Een jurkje van Ted Baker, mijn lange haar in de krul, pumps. Daar stond hij. Hij stapte op me af, zonder enige aarzeling, pakte mijn beide handen vast en keek me indringend aan. Een paar seconden dacht ik dat hij me zou gaan zoenen of dat hij van plan was midden in de lobby met me te gaan dansen. Hij trok me nog dichterbij, alsof we elkaar al jaren kenden. Ik werd er ongemakkelijk van. Iets in zijn ogen deed me knipperen. Te fel. Te zeker. 'Wij gaan het leuk hebben samen,' zei hij. Geen hallo. Geen naam. Geen glimlach. Alleen dat. Ik lachte, al leek het meer op giechelen. Hij dacht wel heel wat van zichzelf. Maar hij had gelijk.

De suite was ruim en luxueus. Hoge ramen met uitzicht op het IJ, een zacht tapijt en alles zo strak dat het leek alsof het pas gisteren was ingericht. Dit was in ieder geval vele malen duurder dan de kamer die ik had geboekt. We waren bezig met de voorbereiding: belichting, hoekjes testen, korte shots opnemen terwijl ik uitleg gaf over het bureau, het concept, mijn plannen. Het moest stijlvol zijn. Elegant. David registreerde en filmde tegelijk, Maurizio hielp met de techniek, Ronald zat ergens op de gang te bellen. We hadden allemaal ons eigen ritme gevonden. Het voelde als mijn project, mijn ruimte, mijn moment. Terwijl ik tussen twee opengeslagen deuren stond te poseren, kwam Patrick ineens binnen. Geen klop of aankondiging, het leek zijn kamer wel. Hij duwde een roomservice-trolley voor zich uit. Waar normaal voedsel op stond, lag nu een verzameling dure wijnen en likeuren. Zelfs champagne in een emmer smeltend ijs. Het waren flessen die duidelijk uit het hotel zelf kwamen. Gekocht, geleend of geplunderd. Patrick keek niet rond, hij keek alleen naar mij. 'Ik dacht, jullie kunnen wel iets gebruiken,' zei hij. Maar het was niet wat hij zei, het was hoe. Ik logeerde er, maar hij leek wel de hoteleigenaar. Ik vond hem meteen al leuk. Zijn charme, zijn zelfverzekerdheid. Zijn nonchalante houding, alsof hij de wereld eigenhandig had gemaakt. Er was een enorme chemie tussen ons. Als hij me aankeek, voelde ik een tinteling door mijn lijf gaan. Iets dat me nieuwsgierig en nerveus tegelijkertijd maakte. En nerveus, dat was ik eigenlijk nooit. De uren daarna was de spanning om te snijden. Ik kon me moeilijk focussen op wat er daadwerkelijk moest gebeuren. Na een tijdje heb ik iedereen weggestuurd. De eerste nacht was heftig. Heerlijk heftig.

Het sprookje

De maanden daarna voelden als een droom. Iemand had mijn leven plots herschreven tot een script vol romantiek. Mijn voordeur hing vol post-its, met op elk briefje in een andere taal dat hij van me hield. Hij toverde mijn appartement om tot een decor dat alleen voor ons bestond. Kaarsjes, zijn gitaar, zijn stem. Hij kocht bloemen en cadeautjes, liet nooit een dag voorbijgaan zonder een lief berichtje. En als ik dacht dat het niet nóg intenser kon, dan stond hij midden in de nacht voor mijn deur in Zwolle. Na een lange werkdag reisde hij dan anderhalf uur naar mij toe. Alleen maar om even naast me wakker te worden. Alsof slapen zonder mij geen optie was. Dan lachte ik. Want wie doet dat nu? Soms wilde hij ineens weten waar ik was, ook al had ik hem net nog gesproken. ‘Gewoon, ik maak me zorgen,’ zei hij dan. ‘Je weet hoe gek ik op je ben.’ En ik vond het lief. Lief dat iemand zo aandachtig, geïnteresseerd en bezorgd kon zijn. Ik dacht alleen maar: hij is echt verliefd op me. En misschien was dat ook zo.

Drie maanden later trok ik bij hem in. Hij ging verhuizen van Zaandam naar Haarlem en wilde dat ik meeding. Het verzoek kwam niet als vraag, maar als ultimatum. ‘Of je komt bij me wonen, of het houdt op.’ Ik wilde altijd al naar de Randstad, dus ik twijfelde niet lang. Hij was mijn grote liefde én dit was goed voor mijn carrière. Een verse start. Nieuw netwerk. Nieuwe kansen. Ik zegde mijn huur op. Mijn baan. Alles wat me veiligheid gaf. Alles wat van mij was. Dit werd ons succesverhaal. Ik was klaar om in het diepe te springen.

De verhuisdag begon stil. Ik was bijna een maand bij hem in Haarlem geweest. Terug in mijn appartement lag er een

stapeltje post in mijn postvak. Met alle brieven ging ik aan tafel zitten, in alle rust. Ineens stond hij naast me, over me heen gebogen. ‘Wat ben jij aan het doen?!’ Ik keek verbaasd op. ‘Mijn post lezen, hoezo?’ ‘Nee,’ zei hij. Ineens was zijn stem strak. ‘Die brieven leg je nu weg. We gaan verhuizen.’ Ik lachte. ‘Doe niet zo raar, joh. Ik bepaal zelf wel wanneer ik mijn post lees.’ In een flits veranderde alles. Hij sloeg met vlakke hand op tafel. Hard. Zijn ogen glommen van woede. Voordat ik goed en wel begreep wat er gebeurde, vlogen de schroeven door de woonkamer. Schilderijen werden van de muur gerukt. Een kunstwerk werd verbrijzeld op de vloer. Mijn spullen verdwenen zonder pardon naar de kringloop. En dit alles gebeurde onder het oog van mijn moeder, Carina.

Toen hij even weg was, keek ze me aan. ‘Victoria, wat bezielt je?’ ‘Ik weet het niet, mam. Zo heb ik hem nog nooit gezien.’ Mijn moeder schudde haar hoofd. ‘Dit gaat nooit goed.’ ‘Ik weet het,’ fluisterde ik. ‘Maar ik kan nu niet meer terug. Alles is al opgezegd. Mijn huur, mijn baan, alles. Wat moet ik dan?’ Ik keek haar aan. ‘Kan ik anders bij jullie terecht?’ Ze zuchtte: ‘Nee, dat gaat echt niet.’ En dus ging ik met Patrick mee. En dat was het begin van zes jaar waarin ik mezelf langzaam aan kwijtraakte. Tot ik op een dag in de spiegel keek en mezelf niet meer zag.

Het begon met stilte

De baan had ik vrij snel te pakken. Ik kon aan de slag bij een vastgoedadviseur in hartje Amsterdam, de plek waar ik altijd van had gedroomd. Mooie functie, goede naam, een kans om eindelijk te bouwen aan iets dat van mij was. Zes jaar lang had ik rechten gestudeerd, maar ik verbrandde mijn wetten-

bundels liever dan dat ik er ooit nog in keek. Daarna sloeg ik een totaal andere richting in: wonen en vastgoed. Precies waar mijn interesse lag. Ik leefde op, voor even. Ondertussen bleef het idee van mijn modellenbureau bestaan, al schoof dat steeds verder naar de achtergrond. Mijn dagen vulden zich met contracten, panden en bezichtigingen. Terwijl ik mijn netwerk uitbreidde en mensen verzamelde die me inspireerden, zakte het kaartenhuis thuis in elkaar. Patrick wilde helemaal niet dat ik groeide. Wat hij wél wilde, was altijd weten waar ik was. Langzaam veranderde de toon. Wat begon als een lief gebaar van bezorgde belletjes veranderde in een verplicht ritueel. Nam ik niet op, dan belde hij gerust twintig keer achter elkaar.

‘Als ik jou bel, dan neem je op, waar je ook bent. Er is niemand belangrijker dan ik.’ Ik moest hem niet alleen exact laten weten waar ik was, met wie ik was en hoe laat ik terug zou zijn, maar ook verklaren waarom ik überhaupt wegging. En dan begon het. Het wantrouwen. De verdachtmakingen dat ik vreemdging. De verwijten dat ik het leuker had zonder hem. De stilte. Mijn zelfstandigheid, dat beetje lucht, leek hem razend te maken. Hoe meer ik buiten hem om bewoog, hoe strakker zijn greep werd.

Op een dag mocht ik het huis niet meer uit zonder mijn live locatie aan, anders geloofde hij me niet. Zette ik mijn locatie niet aan, dan bewees ik volgens hem dat ik niet te vertrouwen was. En zo viel ik stukje bij beetje onder zijn controle. Zelfs als ik naar het toilet ging tijdens een lunchmeeting, stuurde ik stiekem nog een appje. Want als ik niets liet weten, begon de ruzie al voordat ik thuiskwam. Gelukkig was er altijd wijn. Onze kelder was rijkelijk gevuld. Na een paar glazen

vielen zorgen even weg. Dan konden we weer lachen, teasen en knuffelen. Ik vroeg me altijd af waar we beter in waren. Vechten of goedmaken.

Toch werd mijn wereld steeds kleiner. Wordt ik meegevraagd door collega's voor een uitje, een zakenfeest of een diner, dan was dat een bedreiging. Volgens hem koos ik dan voor een ander in plaats van voor hem. Dan liet ik hem in de steek. En als ik toch ging, kwam de stilte. Die giftige, ijskoude stilte die dagen kon duren. Hij sprak me niet aan, keek me niet aan. Ik was lucht voor hem. Of erger nog: vuil. Die kilte was gevaarlijker dan geschreeuw. Het veranderde de lucht in glas. Alles stond op scherp. Alles kon breken. Bleef ik wél thuis voor hem, dan pakte hij gerust zijn spullen en ging zélf de deur uit. Het voelde zo oneerlijk. Mijn fotoshoots mocht ik niet meer doen, want ik zou met de foto's naar bed gaan. Als ik toch een shoot had gedaan, werden mijn foto's tot op het bot toe afgekraakt. Zo erg dat ik ze niet eens meer durfde te delen. Het was het niet waard. De ruzies die volgden op elk klein stukje vrijheid werden zwaarder. Dreigender. Dus bleef ik thuis. Dat was veiliger.

Hij niet, hij kwam en ging wanneer hij wilde. Waar hij was? Dat ging mij niet aan. Hij was altijd vaag. En vaak laat thuis. 'Het artiestenleven, zei hij dan. En ik zat braaf op hem te wachten. 's Nachts kriebelde ik hem in slaap. Dat was een moment waarop ik hem ontspanning kon brengen en waarop ik invloed had. Een moment van vrede. Als hij sliep, sloop ik zachtjes uit bed en bracht orde aan in de chaos. De vloer lag bezaaid met snoeppapiertjes, blikjes, vieze sokken, kleding, geld en lege verpakkingen. Ik wist dat dit mijn taak was. En ergens gaf het me ook rust. Alsof ik met een opgeruimd huis de vrede kon bewaren.